DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 18 oktober 2007 *

I mål C-19/05,

angående en talan om fördragsbrott enligt artikel 226 EG, som inkom till domstolen den 14 januari 2005, i målet

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av N. Rasmussen, G. Wilms och H.-P. Hartvig, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Konungariket Danmark, företrätt av J. Molde, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: danska.

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Rosas samt domarna J. N. Cunha Rodrigues, J. Klučka, P. Lindh (referent) och A. Arabadjiev,

generaladvokat: V. Trstenjak,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter det skriftliga förfarandet,

och efter att den 10 juli 2007 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Europeiska gemenskapernas kommission har yrkat att domstolen skall fastställa att Konungariket Danmark har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt gemenskapsrätten, bland annat enligt artikel 10 EG och enligt artiklarna 2 och 8 i rådets beslut 94/728/EG, Euratom av den 31 oktober 1994 om systemet för gemenskapernas egna medel (EGT L 293, s. 9; svensk specialutgåva, volym 3, s. 192), genom att underlåta att till kommissionens förfogande ställa egna medel uppgående till ett belopp av 18 687 475 DKK jämte dröjsmålsränta från den 27 juli 2000.

Tillämpliga bestämmelser

Systemet för egna medel

2 Av artikel 2.1 i rådets beslut 94/728, som ersätter rådets beslut 88/376/EEG, Euratom av den 24 juni 1988 om systemet för gemenskapernas egna medel (EGT L 185, s. 24), framgår att egna medel som redovisas i gemenskapernas budget bland annat utgörs av

— så kallade traditionella medel (artikel 2.1 a och b), som härrör från

— avgifter, bidrag, tilläggs- eller utjämningsbelopp, fyllnadsbelopp eller liknande som fastställts eller kommer att fastställas av gemenskapernas institutioner för handel med tredje land inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken, och

— tullar enligt Gemensamma tulltaxan och andra avgifter som fastställts eller kommer att fastställas av gemenskapernas institutioner för handel med tredje land,

— så kallade mervärdesskattemedel (artikel 2.1 c), som härrör från en för alla medlemsstater enhetlig procentsats på beräkningsunderlaget för mervärdesskatt, och

— så kallade BNI-medel eller kompletterande medel (artikel 2.1 d), som härrör från tillämpningen av en procentsats som skall fastställas enligt budgetförfarandet med hänsyn till summan av alla andra inkomster på summan av alla medlemsstaters bruttonationalinkomst.

3 I artikel 8 i rådets beslut 94/728 föreskrivs följande:

"1. Gemenskapens egna medel enligt artikel 2.1 a och b skall uppbäras av medlemsstaterna enligt deras respektive nationella lagar och andra författningar vilka vid behov skall anpassas för att uppfylla gemenskapsbestämmelsernas krav. Kommissionen skall med jämna mellanrum granska de nationella bestämmelser som den underrättats om av medlemsstaterna, meddela till medlemsstaterna de anpassningar som den anser behövs för att de nationella bestämmelserna skall följa gemenskapsbestämmelserna samt rapportera till den budgetansvariga myndigheten. Medlemsstaterna skall ställa medlen enligt artikel 2.1 a–d till kommissionens förfogande.

2. [Rådet skall] genom enhälligt beslut på förslag från kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet anta de bestämmelser som krävs för att genomföra detta beslut och för att möjliggöra kontrollen av uppbörden, kontrollen av att kommissionen får medlen till sitt förfogande och kontrollen av betalningen av de inkomster som avses i artiklarna 2 och 5 ..."

4 Bestämmelserna till vilka det hänvisas i artikel 8.2 i beslut 94/728 återfanns i rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1552/89 av den 29 maj 1989 om genomförande av

beslut 88/376 (EGT L 155, s. 1), i dess lydelse enligt rådets förordning (Euratom, EG) nr 1355/96 av den 8 juli 1996 (EGT L 175, s. 3) (nedan kallad rådets förordning nr 1552/89), vilken trädde i kraft den 14 juli 1996.

5 I andra skälet i rådets förordning nr 1552/89 föreskrivs att "[g]emenskapen bör få möjlighet att på bästa möjliga villkor disponera över de egna medel som avses i artikel 2 i beslut 88/376 ... och följaktligen bör det föreskrivas bestämmelser om hur medlemsstaterna skall ställa till kommissionens förfogande de egna medel som tilldelas gemenskaperna".

6 I artikel 2.1 och 2.1a i denna förordning föreskrivs följande:

"1. Vid tillämpningen av denna förordning skall gemenskapens anspråk på egna medel enligt artikel 2.1 a och b i beslut 88/376 ... anses fastställda så snart som villkoren i tullföreskrifterna uppfyllts i fråga om bokföring av anspråksbeloppet och underrättelse till den betalningsskyldige om beloppet.

1a. Fastställandet enligt punkt 1 skall anses ha skett dagen för bokföring enligt tullföreskrifterna.

..."

7 I artikel 11 i förordning nr1552/89 föreskrivs följande:

"En försening av en kreditering på det konto som avses i artikel 9.1 medför att den berörda medlemsstaten skall betala ränta till den räntesats som på förfallodagen är tillämplig på medlemsstatens penningmarknad för kortfristig finansiering, ökad med två procentenheter. Denna räntesats skall ökas med 0,25 procentenheter för varje månad som krediteringen försenas. Den ökade räntesatsen skall tillämpas på hela förseningsperioden."

8 Artikel 17.1 och 17.2 i denna förordning har följande lydelse:

"1. Medlemsstaterna skall vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att det belopp som motsvarar de enligt artikel 2 fastställda anspråken tillhandahålls kommissionen enligt denna förordning.

2. Medlemsstaterna fritas från skyldigheten att ställa belopp motsvarande fastställda anspråk till kommissionens förfogande endast om dessa belopp inte har uppburits på grund av force majeure. Medlemsstaterna fritas även från denna skyldighet i vissa särskilda fall när det efter en noggrann undersökning av alla relevanta omständigheter i det enskilda fallet visar sig att beloppen på lång sikt är omöjliga att uppbära på grund av skäl som inte kan tillskrivas medlemsstaterna. ..."

Rådets förordning (EEG) nr 2913/92

9 I artikel 204.1 och 204.2 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, volym 16, s. 4) (nedan kallad tullkodexen) föreskrivs följande:

"1. En tullskuld vid import uppkommer genom

a) bristande uppfyllelse av någon av de förpliktelser som är förenade med tillfällig förvaring av importtullpliktiga varor eller med användning av det tullförfarande som varorna är hänförda till,

eller

b) åsidosättande av ett villkor som reglerar hänförandet av varorna till det aktuella tullförfarandet eller beviljandet av en nedsatt importtullsats eller nolltullsats på grund av varornas användning för särskilda ändamål,

såvida det inte kan fastställas att dessa försummelser inte haft någon avgörande inverkan på det korrekta genomförandet av den tillfälliga förvaringen eller tullförfarandet i fråga.

2. Tullskulden uppkommer antingen vid den tidpunkt då den förpliktelse vars underlåtelse ger upphov till tullskulden inte längre uppfylls, eller vid den tidpunkt då varorna hänförs till det berörda tullförfarandet, om det fastställs att ett villkor för hänförandet av varorna till nämnda tullförfarande eller för beviljandet av en nedsatt importtullsats eller nolltullsats på grund av varornas användning för särskilda ändamål i själva verket inte uppfylldes."

10 När det gäller bokföring och underrättelse om tullbeloppet till gäldenären stadgas i artikel 217 i tullkodexen följande:

"1. Varje belopp avseende importtullar eller exporttullar som kommer från en tullskuld, nedan kallat tullbelopp, skall av tullmyndigheterna beräknas så snart de fått nödvändiga uppgifter och föras in i räkenskaperna eller något annat likvärdigt medium (bokföring).

...

Tullmyndigheterna får avstå från att bokföra ett tullbelopp som enligt artikel 221.3 inte kan meddelas gäldenären när tidsfristen gått ut.

2. Medlemsstaterna skall fastställa de praktiska förfarandena för bokföring av tullbeloppen. Dessa förfaranden får vara olika beroende på tullmyndigheternas uppfattning om huruvida beloppen kommer att betalas eller inte med hänsyn till omständigheterna då tullskulden uppstod."

11 Artikel 218 i tullkodexen har följande lydelse:

"1. Om en tullskuld uppkommer till följd av mottagandet av en deklaration för en vara för ett annat tullförfarande än temporär import med partiell befrielse från importtullar eller någon annan åtgärd med motsvarande rättsliga verkan som detta skall ett belopp som motsvarar tullskulden bokföras så snart det har beräknats och senast den andra dagen efter det att varorna har frigjorts.

...

3. Om en tullskuld uppkommer under andra omständigheter än de som avses i punkt 1, skall det aktuella tullbeloppet bokföras inom två dagar från den dag, då tullmyndigheterna har möjlighet att

a) beräkna tullbeloppet i fråga, och

b) fastställa vem som är gäldenären."

12 I artikel 220 i tullkodexen föreskrivs följande:

"1. Om ett tullbelopp som härrör från en tullskuld inte har bokförts enligt artiklarna 218 och 219 eller har bokförts med ett lägre belopp än det belopp som skulden lagligen uppgår till, skall det belopp som skall utkrävas eller återstår att kräva bokföras inom två dagar efter det att myndigheterna blivit medvetna om situationen och har möjlighet att beräkna vad beloppet lagligen uppgår till samt fastställa vem som är gäldenär (bokföring i efterhand). Denna tidsfrist kan förlängas enligt artikel 219.

2. [B]okföring i efterhand [skall] inte ske i följande fall:

...

b) Det rätta tullbeloppet har inte bokförts på grund av ett misstag från tullmyndigheternas sida och gäldenären kunde inte rimligen ha upptäckt detta, eftersom denne för sin del handlat i god tro och följt bestämmelserna i den gällande lagstiftningen i fråga om tulldeklarationen.

..."

13 I artikel 221 i tullkodexen föreskrivs följande:

"1. Gäldenären skall på lämpligt sätt underrättas om tullbeloppet så snart detta bokförts.

...

3. Underrättelse till den gäldenären skall inte ske senare än tre år efter den dag då tullskulden uppkom. Om till följd av ett handlande som kan ge upphov till straffrättsliga påföljder tullmyndigheterna inte har kunnat fastställa det exakta belopp som lagligen skall betalas, får dock sådan underrättelse, så långt gällande bestämmelser medger, lämnas efter utgången av denna treårsperiod."

14 I artikel 239 i tullkodexen anges följande:

"1. Import- eller exporttullar får återbetalas eller efterges i andra fall än de som avses i artiklarna 236–238 och vilka

— bestäms enligt kommittéförfarandet,

— följer av omständigheter vid vilka varken oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet kan tillskrivas den person det gäller. De fall vid vilka denna bestämmelse får tillämpas och de närmare reglerna för förfarandet fastställs enligt kommittéförfarandet. Återbetalning eller eftergift får underkastas särskilda villkor.

2. Återbetalning eller eftergift av tullar av de skäl som anges i punkt 1 skall beviljas efter ingivande av ansökan till vederbörande tullkontor inom tolv månader efter den dag då gäldenären underrättades om tullbeloppet.

Tullmyndigheterna får dock tillåta att denna tid överskrids i välgrundade undantagsfall."

15 I artikel 869 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för förordning nr 2913/92 (EGT L 253, s. 1; svensk specialutgåva, volym 10, s. 1), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 1677/98 av den 29 juli 1998 om ändring av förordning nr 2454/93 (EGT L 212, s. 18) (nedan kallad förordning nr 2454/93), föreskrivs följande:

"Tullmyndigheterna skall själva besluta att inte registrera obetalda tullar i bokföringen

...

b) i de fall de anser att de villkor som fastställs i artikel 220.2 b i [tull]kodexen är uppfyllda, förutsatt att det belopp som inte har tagits ut av den ifrågavarande gäldenären för en eller flera import- eller exportärenden men till följd av ett enda misstag är mindre än 50 000 [euro];

...”

16 I artikel 871 första stycket i kommissionens förordning nr 2454/93 föreskrivs följande:

”I andra fall än de som avses i artikel 869, om vilka tullmyndigheterna antingen anser att de villkor som fastställs i artikel 220.2 b i [tull]kodexen är uppfyllda eller tvekar om den riktiga omfattningen av den bestämmelsens villkor för ett särskilt fall, skall dessa myndigheter hänföra ärendet till kommissionen, så att ett beslut kan fattas i enlighet med det förfarande som fastställs i artik[larna] 872–876. ...”

Bakgrund till tvisten och det administrativa förfarandet

17 Under år 1990 beviljade de danska myndigheterna ett företag (nedan kallat importföretaget) tillstånd att tullfritt importera varor avsedda för att bygga containrar, enligt det så kallade förfarandet för användning för särskilda ändamål, vilket är tillämpligt på ”varor som är avsedda att ingå i ... båtar eller andra fartyg ... och som är avsedda att användas för deras konstruktion, reparation, underhåll eller ombyggnad samt [på] varor som är avsedda att användas till montering eller utrustning av sådana båtar och andra fartyg”, i enlighet med bestämmelserna i avsnitt II A punkt 1 i bilaga I till rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma

tulltaxan (EGT L 256, s. 1; svensk specialutgåva, volym 13, s. 22), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EEG) nr 2886/89 av den 2 augusti 1989 (EGT L 282, s. 1).

18 Kommissionen genomförde mellan den 25 och den 29 mars 1996 en kontroll och underrättade därefter de danska myndigheterna om att tillståndet till tullfri import av dessa varor grundade sig på en felaktig tolkning av de tillämpliga bestämmelserna, eftersom de ifrågavarande containrarna inte var avsedda att ingå i båtar eller andra fartyg. Kommissionen begärde att de danska myndigheterna skulle upphöra att bevilja sådana tillstånd och fastställde att dessa till följd av sin vårdslöshet ådragit sig ansvar för de egna medel som inte uppburits av gemenskapen.

19 Den 30 november 1997 underrättade de danska myndigheterna importföretaget om kommissionens inställning till tillståndet till import av varor avsedda för att bygga containrar enligt förfarandet för användning för särskilda ändamål, dock utan att myndigheterna godtog denna inställning, och om att det från och med den 1 januari 1998 skulle tas ut tull för dessa varor. Myndigheterna godtog emellertid att tillståndet skulle fortsätta att gälla efter detta datum, på villkor att importföretaget accepterade att stå risken för att tullar kunde komma att utkrävas i enlighet med artikel 204 i tullkodexen. De danska myndigheterna beslutade med stöd av artikel 220.2 b i tullkodexen att inte i efterhand bokföra den importtull som förfallit till betalning före nämnda datum, dock utan att kommissionen hade rådfrågats om detta.

20 Med verkan från den 3 februari 1998 beslutade de danska myndigheterna att importföretaget inte längre skulle omfattas av förfarandet för användning för särskilda ändamål, utan att det i stället skulle omfattas av förfarandet för "aktiv

förädling". Importföretaget kunde således fortsätta att tullfritt importera varor avsedda för att bygga fartygscontainrar som skulle användas på containerfartyg för att därefter exporteras.

21 Vad beträffar perioden den 1 januari–3 februari 1998 begärde kommissionen i en skrivelse av den 22 juli 2004 att Konungariket Danmark skulle erlägga ett belopp av 1 479 016 DKK, vilket motsvarade den tull som importföretaget hade befriats från enligt förfarandet för aktiv förädling. I beslut REC 12/03 av den 19 maj 2004 (nedan kallat beslut 12/03) konstaterade kommissionen att tullbeloppet skulle bokföras i efterhand, men att importföretaget kunde undantas från att erlägga detta belopp i enlighet med artikel 239 i tullkodexen. Eftersom det under denna period inte fanns några anmärkningar att anföra mot de danska myndigheterna underrättade kommissionen genom en skrivelse av den 21 februari 2005 Konungariket Danmark om att denna medlemsstat inte längre ansågs ansvarig för den uteblivna betalningen av egna medel avseende denna period.

22 Vad beträffar perioden den 1 januari 1994–31 december 1997 begärde kommissionen i en skrivelse av den 9 november 1998 att de danska myndigheterna skulle erlägga den tull som de borde ha uppburit på importföretagets import av varor som var nödvändiga för konstruktionen av containrar, vilken uppgick till 18 687 475 DKK exklusive ränta. Efter en skriftväxling inledde kommissionen ett fördragsbrottsförfarande i enlighet med artikel 226 EG. I en skrivelse av den 31 januari 2002 uppmanade kommissionen Konungariket Danmark att inkomma med ett yttrande, och den 31 oktober samma år sände kommissionen ett motiverat yttrande till denna medlemsstat med en uppmaning om att vidta nödvändiga åtgärder för att inom två månader från delgivningen rätta sig efter detta.

23 Kommissionen ansåg inte att Konungariket Danmarks svar på dess motiverade yttrande var tillfredsställande och väckte därför förevarande talan.

Talan

Parternas argument

24 Kommissionen har gjort gällande att Konungariket Danmark har brustit i sin skyldighet att fastställa och till gemenskapens förfogande ställa egna medel till ett belopp av 18 687 475 DKK, genom att med stöd av en felaktig tolkning av tullbestämmelserna befria importföretaget från importtull enligt förfarandet för användning för särskilda ändamål under perioden den 1 januari 1994–31 december 1997. Kommissionen har i detta avseende åberopat dom av den 15 november 2005 i mål C-392/02, kommissionen mot Danmark (REG 2005, s. I-9811).

25 Kommissionen har påpekat att medlemsstaterna är skyldiga att fastställa gemenskapens egna medel, även om de bestrider gemenskapens fordringar (domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Danmark, punkt 60). De danska myndigheterna handlade på egen risk när de vidhöll sin tolkning av förfarandet för användning för särskilda ändamål efter det att kommissionen under år 1996 hade ifrågasatt denna tolkning. De danska myndigheterna underrättade inte importföretaget förrän den 30 december 1997 och underlät att i enlighet med sina skyldigheter enligt artikel 871 i förordning nr 2454/93 hänföra ärendet till kommissionen för beslut avseende en eventuell tillämpning av artikel 220.2 b i tullkodexen.

26 Kommissionen har erinrat om att den avstått från att göra Konungariket Danmark ansvarigt för den uteblivna betalningen av egna medel avseende perioden den 1 januari–3 februari 1998. Beslut 12/03, som avser denna period, saknar således relevans i förevarande fall.

27 När det gäller perioden den 1 januari 1994–31 december 1997 har kommissionen gjort gällande att omständigheterna i förevarande fall inte skiljer sig från dem som gav upphov till domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Danmark. Kommissionen har särskilt bestritt påståendet att importföretaget från början av denna period hade kunnat omfattas av förfarandet för aktiv förädling, vilket skulle ha inneburit att gemenskapen inte led någon skada. Kommissionen har gjort gällande att denna uppfattning bygger på ett rent hypotetiskt antagande och har framhållit att villkoren för beviljande avsevärt skiljer sig åt mellan förfarandet för aktiv förädling enligt artiklarna 114–129 i tullkodexen och förfarandet för användning för särskilda ändamål. Kommissionen har dessutom anfört att det vid tidpunkten för de aktuella omständigheterna i alla händelser inte var möjligt att bevilja ett retroaktivt tillstånd enligt förfarandet för aktiv förädling. Kommissionen anser således att Konungariket Danmark inte, för att undslippa sitt ansvar, kan begränsa sig till att hävda att importföretaget från den 1 januari 1994 hade kunnat omfattas av nämnda förfarande.

28 Konungariket Danmark har medgett att tullmyndigheterna grundade sig på en felaktig tolkning av de relevanta bestämmelserna när de beslutade att ge importföretaget tillstånd enligt förfarandet för användning för särskilda ändamål. Trots detta misstag anser emellertid medlemsstaten att förevarande mål i ett väsentligt avseende skiljer sig från det som gav upphov till domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Danmark. Gemenskapen har inte förlorat några medel till följd av de misstag som begåtts av de danska myndigheterna, eftersom importföretaget i alla händelser hade kunnat befrias från tullarna enligt förfarandet för aktiv förädling.

29 Konungariket Danmark har erinrat om att domstolens bedömning i domen i det nämnda målet grundade sig på principen om jämvikt i budgeten, enligt vilken lägre inkomster antingen skall kompenseras i en annan kategori egna medel eller medföra en anpassning av utgifterna (domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Danmark, punkt 54). I förevarande fall har, som kommissionen själv har medgett, denna jämvikt emellertid inte ifrågasatts. Det framgår särskilt av beslut 12/03 att gemenskapen inte har lidit någon skada, varken med avseende på perioden den 1 januari–3 februari 1998 eller perioden den 1 januari 1994–31 december 1997.

30 Konungariket Danmark har gjort gällande att importföretaget under år 1990 ansökte om att få omfattas av förfarandet för aktiv förädling, för vilket det var kvalificerat. Tullmyndigheterna, som grundade sig på en felaktig tolkning av relevanta tillämpliga bestämmelser, uppmanade emellertid importföretaget att ansöka om att få omfattas av förfarandet för användning för särskilda ändamål. Även om förfarandet för användning för särskilda ändamål och förfarandet för aktiv förädling skiljer sig åt, kvarstår emellertid enligt denna medlemsstat det faktum att importföretaget följaktligen hade beviljats tullbefrielse.

31 Under dessa förhållanden anser sig Konungariket Danmark inte ha underlåtit att uppfylla sina skyldigheter, eftersom det misstag som begåtts av tullmyndigheterna inte har inverkat på gemenskapens budget.

Domstolens bedömning

32 Medlemsstaterna skall fastställa gemenskapernas anspråk på egna medel så snart som tullmyndigheterna förfogar över nödvändiga fakta och därmed kan beräkna det tullbelopp som följer av en tullskuld samt fastställa vem som är gäldenär oberoende

av frågan huruvida kriterierna för tillämpning av artikel 220.2 b i tullkodexen är uppfyllda och alltså huruvida bokföring och uppbörd kan ske i efterhand av berört tullbelopp. Under dessa förhållanden har en medlemsstat som underlåter att fastställa gemenskapernas anspråk på egna medel och underlåter att ställa motsvarande belopp till kommissionens förfogande, utan att något av villkoren i artikel 17.2 i förordning nr 1552/89 är uppfyllda, åsidosatt sina skyldigheter enligt gemenskapsrätten, bland annat artiklarna 2 och 8 i rådets beslut 94/728 (se, domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Danmark, punkt 68).

33 I förevarande fall är det klarlagt att de danska myndigheterna har underlåtit att uppbära förfallna importtullar för perioden den 1 januari 1994–31 december 1997, till följd av ett misstag som myndigheterna begått. Detta misstag har medfört att nämnda tullar inte bokförts eller återkrävts i efterhand, såsom föreskrivs i artikel 220.2 b i tullkodexen.

34 I den mån det således i efterhand har visat sig att något av villkoren för förfarandet för varornas användning för användning för särskilda ändamål inte uppfylldes, skall tullskulden för importföretaget i enlighet med artikel 204.2 i tullkodexen anses ha uppkommit vid tidpunkten då varorna hänfördes till detta förfarande. Efter det att tillståndet enligt nämnda förfarande, som importföretaget erhöll år 1990, upphävdes med verkan från den 31 december 1997 kunde företaget inte retroaktivt erhålla ett tillstånd enligt förfarandet för aktiv förädling. Således saknar det betydelse huruvida detta företag år 1990 skulle ha kunnat uppfylla villkoren för att erhålla ett tillstånd enligt sistnämnda förfarande och, om så var fallet, huruvida gemenskapen skulle ha haft rätt att begära att egna medel tillhandahölls trots att dess ekonomiska intressen inte alls påverkades.

35 Det skall härvid i alla händelser erinras om att underlåtenhet att uppfylla en skyldighet som följer av en gemenskapsrättslig bestämmelse i sig utgör ett fördragsbrott och att det saknar betydelse att denna underlåtenhet inte fått några negativa följder (dom av den 11 april 1978 i mål 95/77, kommissionen mot Nederländerna, REG 1978, s. 863, punkt 13, av den 27 november 1990 i mål C-209/88, kommissionen mot Italien, REG 1990, s. I-4313, punkt 14, och av den 1 februari 2001 i mål C-333/99, kommissionen mot Frankrike, REG 2001, s. I-1025, punkt 37).

36 Vad beträffar artikel 10 EG, vilken även den åberopats av kommissionen, saknas det anledning att fastställa ett åsidosättande av de allmänna skyldigheter som återfinns i artikelns bestämmelser, vilket åsidosättande skiljer sig från det konstaterade åsidosättandet av de mera specifika gemenskapsrättsliga skyldigheter som ålåg Konungariket Danmark enligt bland annat artiklarna 2 och 8 i beslut 94/728.

37 Följaktligen har Konungariket Danmark underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt gemenskapsrätten, bland annat enligt artiklarna 2 och 8 i beslut 94/728, genom att underlåta att till kommissionens förfogande ställa egna medel uppgående till ett belopp av 18 687 475 DKK jämte dröjsmålsränta från den 27 juli 2000.

Rättegångskostnader

38 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att Konungariket Danmark skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Konungariket Danmark har tappat målet skall kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

1) **Konungariket Danmark har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt gemenskapsrätten, bland annat enligt artiklarna 2 och 8 i rådets beslut 94/728/EG, Euratom av den 31 oktober 1994 om systemet för gemenskapernas egna medel, genom att underlåta att till Europeiska gemenskapernas kommissions förfogande ställa egna medel uppgående till ett belopp av 18 687 475 DKK jämte dröjsmålsränta från den 27 juli 2000.**

2) **Konungariket Danmark skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Underskrifter